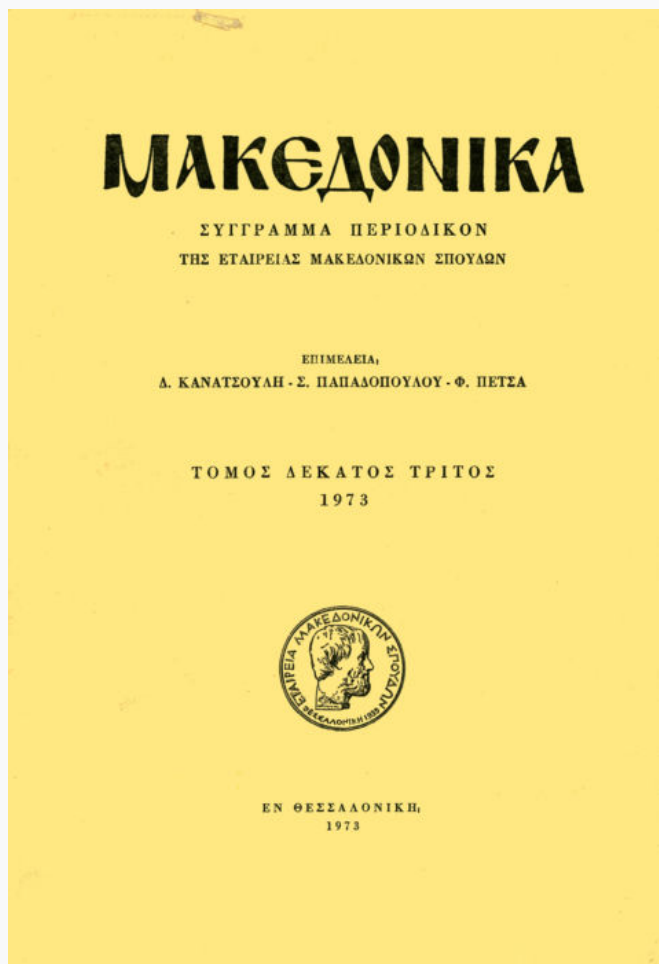

Μακεδονικά

Τόμ. 13, Αρ. 1 (1973)

Ελληνικό Διδασκαλείον μεταξύ 1812-1820 εις Πέστην

Ödön Fűves

doi: [10.12681/makedonika.915](https://doi.org/10.12681/makedonika.915)

Copyright © 2014, Ödön Fűves

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Fűves, Ödön. (1973). Ελληνικό Διδασκαλείον μεταξύ 1812-1820 εις Πέστην. *Μακεδονικά*, 13(1), 433–435.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.915>

3. La date de la mort de Georgios Zaviras.

T. Gritzopoulos, s'appuyant sur les données incertaines de Endre Horváth, écrit que Georgios Zaviras est mort le 9 septembre 1804. Dans le passé récent nous avons trouvé les données suivantes sous le chiffre 79 du registre mortuaire de sépultures de l'État-Civil de la Communauté Religieuse Orthodoxe à Kecskemét concernant les années 1788-1860: Georgia Saphira, domicilié à Szabadszállás est mort le 28 août 1804 et fût enterré par Popovits Naum, prêtre de Kecskemét le 29 août 1804 à Szabadszállás.

ÖDÖN FÜVES

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΜΕΤΑΞΥ 1812-1820 ΕΙΣ ΠΙΕΣΤΗΝ

Ἡ μεγαλύτερα μᾶζα τῶν Ἑλλήνων καὶ Μακεδονο-Βλάχων ἦλθεν εἰς τὴν Πέστην κατὰ τὴν πρώτην 20ετίαν τοῦ 18ου αἰῶνος, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνακουφιστικὴν πλέον, διὰ τὸ ἀνατολικὸν ἑλληνικὸν ἐμπόριον, εἰρήνην τοῦ Πασσάροβιτς¹ εἰς τὸ δεῦτερον ἡμισυ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ τὸ ἐμπόριον περιῆλθεν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς χεῖρας τῶν¹. Ἐμπορικὸν καὶ πνευματικὸν κέντρον τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων ἐγένετο ἡ Πέστη. Ἐδῶ, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ Ἕλληνες διαβιόσαν μετὰ τῶν Σέρβων εἰς μίαν κοινότητα μέχρι τοῦ ἔτους 1790, ὅποτε ἐχορηγήθη εἰς αὐτοὺς ἄδεια ἀπὸ τὸ Τοποτηρητικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1796 ἐγένετο ἡ ἐναρξίς δύο ἑλληνο-βλαχικῶν σχολείων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ διδασκαλία ἐγένετο εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Εἰς τὸ ἔν, τὸ λεγόμενον «κοινὸν» σχολεῖον, ἐδιδάσκετο ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα, εἰς τὸ ἄλλο δέ, τὸ «ἑλληνικὸ» σχολεῖον, ἐδιδάσκοντο τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά. Κατὰ τὸ ἔτος 1808 ἰδρύθη ξεχωριστὸ σχολεῖον τῶν Μακεδονο-Βλάχων, ὅπου ἡ διδασκαλία ἐγένετο εἰς τὴν γλῶσσα τῶν. Οἱ Ἕλληνες τῆς Πέστης διετήρησαν καὶ μεταγενέστερα τὰ δύο τοὺς σχολεῖα².

Ἐκτὸς τῆς Πέστης λειτουργοῦσαν ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς χώρας, ὅπως λ.χ. κατὰ τὸ ἔτος 1770 εἰς τὰς πόλεις Γκιούρ καὶ Μισκόλτς³ εἰς τὸ Τοκάι ὑπῆρξαν καθαρὰ ἑλληνόγλωσσα σχολεῖα, εἰς τὰς δὲ πόλεις Κομαρόμ καὶ Ἐγκέρ οἱ Ἕλληνες συντηροῦσαν μετὰ τῶν Σέρβων μικτὰ σχολεῖον. Κατὰ τὸ ἔτος 1795 ἤθελον μάλιστα νὰ ἰδρύσουν, διὰ τὰ 18 ἑλληνικά σχολεῖα, εἰδικὸν κέντρον ἐπιθεωρητῶν σχολείων⁴. Εἰς τὴν χώραν μας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπῆρχαν συνολικῶς 26 ἑλληνικά σχολεῖα⁴. Ἡ ἐπ'ἀνδρῶσις τῶν σχολείων μὲ διδακτικὸν προσωπικὸν ἀπετέλεσεν διὰ τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς δύσκολον καθήκον, δεδομένου ὅτι, συμφώνως μὲ ἀπόφασιν τῶν ἀρχῶν, ἡ ὁποία εἶχε ληφθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1779, διδάσκαλος ἠμποροῦσε νὰ διορισθῇ μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προήρχετο ἐκ τῶν ἐγχωρίων ἐδαφῶν τῆς μοναρχίας. Παρομοία δυσκολία ὑπῆρξε καὶ εἰς τὰς ἄλλας δύο ὀρθοδόξους ἐθνότητας, τῶν Σέρβων καὶ Ρουμάνων, ὅχι βεβαίως εἰς τοιοῦτον βαθμὸν.

Ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς Σέρβος ἐπίσκοπος τῆς Βούδας, Διονύσιος Ποπόβιτς, ἦδη κατὰ τὸ ἔτος 1792, θέλοντας νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασιν, ἐξεπώνησε σχέδιον διὰ τὴν σύσ-

1. L. Schäfer, A görögök vezető szerepe Magyarországon a korai kapitalizmus korában, Budapest 1930.

2. O. Füves, A pesti görögök iskolai, «Antik Tanulmányok», τ. 19 (1972), σ. 98-104.

3. E. Horváth, Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Ζαβίρα, Budapest 1937, σ. 6.

4. E. Horváth, Az újközgökök, Budapest 1943, σ. 73.

τασιν ἑλληνικοῦ Διδασκαλείου-Ἀκαδημίας, καθηγηταὶ τῆς ὁποίας θὰ ἦσαν οἱ ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς Δημήτριος Δάρβαρης καὶ Ἀθανάσιος Ψαλλίδας. Τὸ σχέδιον ὅμως αὐτὸ μόνον μετὰ 20 χρόνια ἐγένεε κρατικὴ ἀπόφασις. Τὸ Τοποτηρητικὸν Συμβούλιον τὴν 6 Αὐγούστου 1811, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19.371 ἀπόφασίν του, ἐπέτρεψεν¹, ὅπως ιδρύσουν διδασκαλεῖα οἱ Σέρβοι εἰς τὸ Σέντ-Έντρε (Ἅγιον Ἀνδρέαν), οἱ Ρουμῖνοι εἰς τὸ Ἀράντ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Πέστην, εἰς τὰ ὅποια νὰ ἤμποροῦν νὰ ἐκπαιδεύσουν καταλλήλους διδασκάλους, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων θὰ εὐρίσκετο ἡ γνησίᾳ διδασκαλίᾳ τῆς ἐθνότητός των, ἡ μόρφωσις καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντός των².

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν-διάταγμα, τὴν ὑλικὴν βάσιν θὰ τὴν ἐδημιουργοῦσαν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ εἰσφοραὶ, ὁ λεγόμενος «Tertius orbiculus» (τρίτο τυχερό). Παρόμοιες δωρεῆς εἶχον ἀρτίσει ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν καὶ συνεχίσθησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1821. Αἱ ἑλληνικαὶ θρησκευτικαὶ κοινότητες τῆς Πέστης μὲ προθυμίαν ἀνταπεκρίθησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν³.

Οἱ Ἕλληνες διέθεσαν διὰ τὸ Διδασκαλεῖον ἓνα μέρος τοῦ κτηρίου τοῦ σχολείου τους, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀγοράσει κατὰ τὸ ἔτος 1789 ἀπὸ τοὺς πιαριστὰς (καθολικοὺς μοναχοὺς), καὶ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς οδοῦ Γκαλάμπ.

Ἡ πανηγυρικὴ ἐναρξις τοῦ ἑλληνικοῦ Διδασκαλείου ἐγένετο τὴν 10 Νοεμβρίου 1812, ἀφοῦ προηγουμένως, μία ἐβδομάδα ἐνωρίτερον, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ σερβικοῦ καὶ ρουμανικοῦ Διδασκαλείου εἰς Σέντ-Έντρε (Ἅγιον Ἀνδρέαν) καὶ Ἀράντ, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ «Ἑλληνικὸς Τηλέγραφος» μὲ ἡμερομηνία 20 Δεκεμβρίου 1812⁴. Εἰς ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Διδασκαλείου ἦτο ὁ Ραφαὴλ Ποπόβιτς, υἱὸς τοῦ ἐπισκόπου Διονυσίου Ποπόβιτς, ὁ ὁποῖος προηγουμένως ἐδίδασκεν εἰς τὸ τοπικὸν σχολεῖον. Ὁ ἄλλος καθηγητὴς τοῦ Διδασκαλείου ἦτο ὁ ἐνοριακὸς Θεόδωρος Χατζῆς Γεωργίου (Γκεοργιέβιτς)⁵. Τὸ ἑλληνικὸν Διδασκαλεῖον ἰδρῦθῃ εἰς τὴν Πέστην, διότι εἰς τὴν πόλιν ζοῦσαν πολλοὶ Ἕλληνες καὶ οἱ ὑποψήφιοι διδάσκαλοι ἤμποροῦσαν νὰ ἐργασθοῦν καὶ ὡς ἰδιωτικοὶ διδάσκαλοι εἰς τὰς πλουσίας ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας.

Ἡ χρονικὴ περίοδος κατάρτισεως διδασκάλων εἰς τὸ Διδασκαλεῖον ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν πενταμήνων, ἥτοι συνετελεῖτο ἐντὸς 15 μηνῶν. Οἱ φοιτηταὶ ἐδιδάσκοντο πρὶν ἂν ὅλα Μεθοδική, Μαθηματικά καὶ Ἀλγεβραν. Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν συμμετεχόντων εἰς τὸ Διδασκαλεῖον ἦτο κάτω τῶν 20 ἐτῶν.

Εἰς τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Διδασκαλείου σπουδαῖον ρόλον ἐπαίξεν ὁ ὀρθόδοξος ἐπιθεωρητὴς Οὐρόσιος Νεστορόβιτς, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Ἕλλην διευθυντὴς τοῦ τοπικοῦ σχολείου Νικόλαος Βικέλλας. Ὁ τελευταῖος μάλιστα διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν του δραστηριότητα, ποὺ ἀνέπτυξε ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως τοῦ σχολείου, τοῦ ἀπενεμέθη τὴν 23 Μαρτίου 1813 τὸ χρυσοῦν μετάλλιον. Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος, τὴν 10 Αὐγούστου, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 4.227 ἀπόφασίν του τὸ Τοποτηρητικὸν Συμβούλιον, προφανῶς ἔνεκα τοῦ νεοσύσταθέντος Διδασκαλείου, ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ὀρθόδοξους νεανίας νὰ φοιτήσουν εἰς Ἀκαδημίας τοῦ ἐξωτε-

1. Fövärosi Levéltár Intimata a.m. 4294. (Ἀρχεῖον τῆς Πρωτεύουσας).

2. «...pro efformandis praeprimis idoneis Scholarum docentibus, a quibus recta Juventutis institutio ejusve cultura ac futura felicitas plurimum dependet».

3. Ö. F ü v e s, Görög tanitóképző Pesten 1812-1820 közt, «Antik Tanulmányok», τ. 16 (1969), σ. 91-92.

4. Ν. Π. Δ ε λ ι α λ ῆ, Ἐναμνηστικὴ καὶ εἰκονογραφημένη ἐκδοσις τοῦ Παύλου Χαρίση, Κοζάνη 1935, σ. 49.

5. B. R a j k o v i c s, Izbrani sipisii: Uros Steph. Nestorovits. Matica Srbska, Novi Sad 1950, σ. 27.

ρικοῦ. Σημειωτέον δὲ ὅτι προηγουμένως πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἐπεσκέπτοντο τὰ γερμανικά προτεσταντικά πανεπιστήμια.

Ἐνθὺ τὰ Διδασκαλεῖα μόλις εἶχαν ἀρχίσει τὴν λειτουργίαν των, ὁ βασιλεὺς ἐπληροφόρησε τὸν ἐπίσκοπον σχετικῶς μετὰ τὴν ἀπόφασιν του¹, ὅτι τὰ Διδασκαλεῖα πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ διὰ τὴν κατάρτισιν ἱερέων. Ὁ ἐπίσκοπος Ποπόβιτς εἰς σχετικὴν τοῦ ἐπιστολῇ μετὰ ἡμερομηνίαν 30 Νοεμβρίου 1812 ἐπικρίνει αὐτὸ τὸ σχέδιον, ἔχων τὴν γνώμην ὅτι αὐτὸ τὸ τόσο βραχύχρονον φροντιστήριον, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ ἀποκλειστικῶς σκοποὺς ἐκπαιδεύσεως διδασκάλων, δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλον πρὸς κατάρτισιν ἱερέων, ἂνω μάλιστα τῶν 25 ἐτῶν. Ἀργότερα, ἀπὸ τοῦ ἔτος 1815 καὶ μετὰ, ἡ σχολικὴ περίοδος φοιτήσεως εἰς τὸ Διδασκαλεῖον ἀνῆλθεν εἰς τὰ δύο ἔτη.

Δὲν διαθέτουμε στοιχεῖα ἑνεκτικῶς μετὰ τὴν περίοδον τῆς συντηρήσεως τοῦ Διδασκαλείου ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του καὶ ἐντεῦθεν. Ἐνα τελευταῖον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εὐρέθη, ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔτος 1819, ὅταν τὸ Τοποτηρητικὸν Συμβούλιον ἐπρότεινε εἰς τοὺς Ἕλληνας, κατόπιν μίας συζητήσεως σχετικῆς μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ρουμάνου ἱερέως, ὅπως προσλάβουν ὡς καθηγητὴν ἱερέα, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται, εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης, ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἐνοριακόν².

Τὸ Διδασκαλεῖον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συνεχωνεῖται μετὰ τοῦ τοπικοῦ σχολείου, τοῦ ὁποίου ἤδη δύο καθηγηταί, τὸ ἔτος 1803, ἦσαν οἱ Ποπόβιτς καὶ Γκεοργκιέβιτς, οἱ ὁποῖοι ἀργότερα ἐγένοντο καὶ καθηγηταὶ τοῦ Διδασκαλείου³. Τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον τῆς Πέστης ἔπαυε ὁμως νὰ λειτουργῇ τὸ ἔτος 1820.

Παρ' ὅλον ὅτι μόνον ὀλίγα στοιχεῖα ἠδυνήθημεν νὰ συλλέξωμεν σχετικῶς μετὰ τὸ Διδασκαλεῖον τῆς Πέστης, εἴμεθα ὁμως πεπεισμένοι ὅτι τὸ εἰς Οὐγγαρίαν ἑλληνικὸν Διδασκαλεῖον ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπὸν του ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν Ἑλλήνων τῆς διασποράς, ὅπως καὶ τὸ Διδασκαλεῖον τῶν Σέρβων εἰς Σέντ-Ἐντρε ('Αγιον Ἀνδρέα), κατόπιν εἰς Ζομπόρι⁴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1816, καθὼς καὶ τὸ ρουμανικὸν Διδασκαλεῖον εἰς τὸ Ἀράντ.

ÖDÖN FÜVES

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΜΑΤΟΛΩΝ

Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐδημοσίευσεν πρό τινων μηνῶν τὰ κεφάλαια τοῦ *Seyahatnâme* ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ Δυτικὴν Μακεδονίαν κατ' ἐπιμελημένην μετάφρασιν καὶ σχόλια τοῦ Βασ. Δημητριάδη, διευθυντοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Μακεδονίας. Ὁ γράφων χρησιμοποιεῖ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ συμπλήρωμα τὰς πηγὰς αὐτοῦ τοῦ ὁδοιπορικοῦ ἐν πάσῃ συντομίᾳ, ποὺ ἀφοροῦν εἰς τοὺς κλέφτες καὶ ἀρματολοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Τούρκου περιηγητοῦ (σελ. 51 κ.ἐ.) εἰλημμένας ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου τὴν Μακεδονίαν κεφαλαιῶν τοῦ Ἑβλιά Τσελεμπή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παράγρ. 3 τῆς δημοσιευομένης ἀνωτέρω ὑποσημειώσεως ποὺ ἀφορᾷ εἰς ἀρματολοὺς τοῦ Πετριτίσιου καὶ τοῦ Σαρανταπόρου, ἐδὼ ἐμφανίζεται ὁ Πάνος, διάσημος κλέφτης τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔδρα στὴ Νότιο, Δυτικὴ

1. Országos Levéltár ('Αρχεῖον τῆς Χώρας) HTT Dep. Rel. Gr. n.u. 1812 fons 13.

2. «...si Graeci Valachicam Lyturgiam refugientes in sui Idiomatis Praeparandiali altutrum Docentem e sacerdotibus stabilem tamen subseque assumerent...»

3. Rath, Adress Buch der Stadt Pest auf das Jahr 1803, σ. 118-119.

4. G. Mirkovics, A szentendrei-zombori tanítóképző statisztikája. «Zbornik Drustvene Nauke», τ. 16 (1957), σ. 130-136.